

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Karl Heinz Bablok, Stefan Egeter, Josef Stegmeier, Karlhans Müller, Barbara Klimesch

Strona pozwana: Freistaat Bayern

przy udziale: Monsanto Technology LLC, Monsanto Agrar Deutschland GmbH, Monsanto Europe SA/NV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bayerischer Verwaltungsgerichtshof — Wykładnia art. 2 pkt 5 i 10, art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 2 i art. 12 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy (Dz.U. L 268, s. 1) — Niezamierzona i przypadkowa obecność w produktach pszczelarskich pyłków roślin genetycznie zmodyfikowanych, niezdolnych do replikacji — Ewentualne skutki dla warunków wprowadzania tych produktów do obrotu — Pojęcia „genetycznie zmodyfikowany organizm” i „wyprodukowane z GMO”

Sentencja

- 1) Pojęcie organizmu genetycznie zmodyfikowanego w rozumieniu art. 2 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy należy interpretować w ten sposób, że substancja taka jak pyłek pochodzący z odmiany kukurydzy genetycznie zmodyfikowanej, który utracił swoją zdolność do replikacji i który jest pozbawiony wszelkiej zdolności do przenoszenia posiadanego materiału genetycznego, nie wchodzi już w zakres tego pojęcia.
- 2) Artykuł 2 pkt 1, 10 i 13 oraz art. 3 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 1829/2003, art. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności, jak również art. 6 ust. 4 lit. a) dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych należy interpretować w ten sposób, że skoro substancja taka jak pyłek zawierający DNA i genetycznie zmodyfikowane proteiny nie może już być uznana za organizm genetycznie zmodyfikowany, to produkty takie jak miód i uzupełniające preparaty odżywcze zawierające takie substancje stanowią w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 1829/2003 „żywność(ć) (...) zawierając(ą) składniki wyprodukowane z GMO”. Kwalifikację tę można przyjąć niezależnie od tego, czy dodanie substancji było zamierzone czy przypadkowe.
- 3) Artykuły 3 ust. 1 oraz art. 4 ust. 2 rozporządzenia 1829/2003 należy interpretować w ten sposób, że jeżeli wynika z nich obowiązek uzyskania zezwolenia oraz nadzoru w stosunku do

żywności, to nie można względem tego obowiązku stosować przez analogię takiego progu tolerancji jak przewidziany w zakresie etykietowania w art. 12 ust. 2 tego samego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. C 24 z 30.1.2010 r.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 8 września 2011 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Conseil d'État — Francja) — Monsanto SAS i in. przeciwko Ministre de l'Agriculture et de la Pêche

(Sprawy połączone od C-58/10 do C-68/10) (¹)

(Rolnictwo — Genetycznie zmodyfikowane pasze — Środki nadzwyczajne — Środek przyjęty przez państwo członkowskie — Tymczasowe zawieszenie zezwolenia wydanego na podstawie dyrektywy 90/220/EWG — Podstawa prawna — Dyrektywa 2001/18/WE — Artykuł 12 — Prawodawstwo branżowe — Artykuł 23 — Klauzula ochronna — Rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 — Artykuł 20 — Produkty znajdujące się w obrocie — Artykuł 34 — Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 — Artykuły 53 i 54 — Przesłanki stosowania)

(2011/C 311/10)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Monsanto SAS (C-58/10 i C-59/10), Monsanto Agriculture France SAS (C-58/10 i C-59/10), Monsanto International SARL (C-58/10 i C-59/10), Monsanto Technology LLC (C-58/10 i C-59/10), Monsanto Europe SA (C-59/10), Association générale des producteurs de maïs (AGPM) (C 60/10), Malaprade SCEA i in. (C-61/10), Pioneer Génétique SARL (C-62/10), Pioneer Semences SAS (C-62/10), Union française des semenciers (UFS), dawniej Syndicat des établissements de semences agréés pour les semences de maïs (Seproma) (C-63/10), Causade Semences SA (C-64/10), Limagrain Europe SA, dawniej Limagrain Verneuil Holding SA (C-65/10), Maisadour Semences SA (C-66/10), Ragt Semences SA (C-67/10), Euralis Semences SAS (C-68/10), Euralis Coop (C-68/10)

Strona pozwana: Ministre de l'Agriculture et de la Pêche

Przy udziale: Association France Nature Environnement (C-59/10 i C-60/10), Confédération paysanne (C-60/10)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Conseil d'État — Wykładnia art. 20 i 34 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy (Dz.U. L 268, s. 1), art. 12 i 23 dyrektywy

Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającej dyrektywę Rady 90/220/EWG (Dz.U. L 106, s. 1) oraz art. 53 i 54 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31, s. 1) — Tymczasowe zawieszenie lub zakaz stosowania lub sprzedaży odmian materiału siewnego pochodzącego z linii genetycznie zmodyfikowanej kukurydzy po wydaniu zezwolenia na wprowadzanie do obrotu tego produktu — Uprawnienie władz krajowych do przyjęcia takich środków — Pojęcie „ryzyka” i „poważnego ryzyka” dla środowiska — Kryteria identyfikacji ryzyka, oszacowania prawdopodobieństwa jego wystąpienia oraz oceny jego skutków

Sentencja

- 1) W okolicznościach takich jak w postępowaniu przed sądem krajowym genetycznie zmodyfikowane organizmy takie jak kukurydza MON 810, które zostały zatwierdzone w szczególności jako materiał siewny do celów uprawy na podstawie dyrektywy Rady 90/220/EWG z dnia 23 kwietnia 1990 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i które na warunkach określonych w art. 20 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy zostały zgłoszone jako produkty znajdujące się w obrocie, a następnie stanowiły przedmiot nierozpatrzonego jeszcze wniosku o odnowienie zezwolenia, nie mogą być przedmiotem środków tymczasowo zawieszających lub zakazujących ich stosowanie lub wprowadzanie do obrotu przyjętych przez państwo członkowskie na podstawie art. 23 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającej dyrektywę 90/220/EWG, natomiast środki takie mogą być przyjęte zgodnie z art. 34 rozporządzenia nr 1829/2003.
- 2) Artykuł 34 rozporządzenia nr 1829/2003 zezwala państwu członkowskiemu na przyjęcie środków nadzwyczajnych wyłącznie zgodnie z przesłankami proceduralnymi określonymi w art. 54 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności, a do sądu krajowego należy zweryfikowanie ich poszanowania.
- 3) Dla przyjęcia środków nadzwyczajnych art. 34 rozporządzenia nr 1829/2003 wymaga od państw członkowskich ustalenia, iż obok pilnego charakteru występuje sytuacja, która może nieść ze sobą poważne ryzyko zagrażające w oczywisty sposób zdrowiu ludzi, zwierząt lub środowisku naturalnemu.

(¹) Dz.U. C 100 z 17.4.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 8 września 2011 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Rechtbank van eerste aanleg te Brussel — Belgia) — Q-Beef NV (C-89/10), Frans Bosschaert (C-96/10) przeciwko Belgische Staat (C-89/10), Belgische Staat, Vleesgroothandel Georges Goossens en Zonen NV, Slachthuizen Goossens NV (C-96/10)

(Sprawy połączone C-89/10 i C-96/10) (¹)

(Krajowe opłaty niezgodne z prawem Unii — Opłaty uiszczone zgodnie z systemem pomocy finansowej i opłat uznanych za sprzeczny z prawem Unii — System zastąpiony nowym systemem uznanych za zgodny — Zwrot nienależnie pobranych opłat — Zasady równoważności i skuteczności — Długość terminu przedawnienia — Dies a quo — Wierzytelności do zaspokojenia od państwa i od jednostek — Różne terminy)

(2011/C 311/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg te Brussel

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Q-Beef NV (C-89/10), Frans Bosschaert (C-96/10)

Strona pozwana: Belgische Staat (C-89/10), Belgische Staat, Vleesgroothandel Georges Goossens en Zonen NV, Slachthuizen Goossens NV (C-96/10)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rechtbank van eerste aanleg te Brussel — Wykładnia prawa wspólnotowego dotycząca zasad równoważności i skuteczności — Opłaty krajowe niezgodne z prawem wspólnotowym — Opłaty uiszczone zgodnie z systemem pomocy finansowej i opłat uznanych za sprzeczny z prawem Unii — System zastąpiony nowym systemem uznanych za zgodny — Zwrot nienależnie pobranych opłat — Termin przedawnienia

Sentencja

- 1) W okolicznościach takich jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym prawo Unii nie przeciwstawia się stosowaniu pięcioletniego terminu przedawnienia przewidzianego w krajowym porządku prawnym dla wierzytelności wobec państwa, do powództw o zwrot opłat uiszczonych z naruszeniem prawa Unii na podstawie „mieszanego systemu pomocy i opłat”.
- 2) W okolicznościach takich jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym prawo Unii nie przeciwstawia się uregulowaniu krajowemu, które przyznaje jednostce dłuższy termin na uzyskanie zwrotu opłat od innej jednostki występującej jako pośrednik, któremu nienależnie uiściła je ona i który uiścił je na rachunek pierwszej jednostki na rzecz państwa, podczas gdy do powództwa pierwszej jednostki zastosowanie miałby krótszy termin stanowiący odstępstwo od powszechnie obowiązujących zasad dotyczących powództw o zwrot nienależnych świadczeń, gdyby uiściła ona opłaty bezpośrednio na rzecz państwa, o ile jednostki działające jako pośrednicy mogą rzeczywiście dochodzić od państwa kwot ewentualnie uiszczonych w imieniu innych jednostek.